

Is jouw school of voorziening in de media geweest?
Verschijnt er binnenkort een krantenartikel of tv-reportage?
Laat het dan zeker weten aan de dienst communicatie via
annelies.naert@fracarita.org of
mattias.devriendt@fracarita.org of
lieven.claeys@fracarita.org

06-10-2017
dienst communicatie

Broeders van Liefde

PERSOVERZICHT

De dienst communicatie van de Broeders van Liefde maakt hieronder een overzicht van alle media die vandaag de organisatie, congregatie of een voorziening of school uit onze organisatie vermelden.

KW HANDZAME

VRIJDAG 6 OKTOBER 2017

Dominique is eerste huurder van studio's Sint Jan de Deo

HANDZAME OC Sint Jan de Deo verhuurt op de campus sinds kort ook vijf studio's. Deze bieden plaats aan volwassenen met een beperking, die evenwel zelfstandig kunnen wonen en functioneren. Dominique Vierstraete (48) nam deze zomer als eerste – en voorlopig enige – zijn intrek in zo'n studio. Na een verblijf van 45 jaar in een voorziening vergt zelfstandig wonen voor hem een grote inspanning, al geniet hij met volle teugen van zijn vrijheid.

DOOR TRUI LIEVENS

Toen de laatste leefgroepen in 2011 naar nieuwe lokalen op het terrein verhuisden, werd het centraal hoofdgebouw van Sint Jan de Deo, het ortho-agogisch centrum voor volwassenen met een verstandelijke beperking in Handzame, veel te groot horen we van directeur Wim Crommelinck. "We moesten dus op zoek naar een nieuwe functie. Op dat moment hoorden we dat heel wat mensen met een beperking op zoek waren om zelfstandig te wonen. Vandaar dat we ons gericht hebben op die doelgroep." Dominique Vierstraete is afkomstig uit Ingelmunster. Hij werd 48 jaar geleden geboren met spastische quadriplegie en is daardoor lichamelijk afhankelijk van externe hulp. "Enkel mijn linkerhand kan ik gebruiken", verduidelijkt Dominique. "Sinds mijn 2,5 jaar verbleef ik in Dominiek Savio in Gits."

WACHTLIJST

Dominique is de oudere broer van Yves Vierstraete, die met echtgenote Evelien Delva in Kortemark woont. Yves is de vroegere jeugdconsulent en is nu administratief medewerker ICT bij de gemeente. "Toen onze ouders recent overleden, vreesde Dominique dat niemand hem meer zou bezoeken en hij in de instelling aan zijn lot zou worden overgelaten. Dat was natuurlijk niet zo, maar we besloten de vrees van Dominique ter harte te nemen en hem bij ons te laten wonen. Dat heeft hij ook zes maanden gedaan, in afwachting dat de studio's klaar zouden zijn." Dominique is ondertussen op zoek naar een daginvulling. Naast zelfredzaamheid en mobiliteit is dagbesteding namelijk een van de vereisten om in de studio's te mogen en kunnen wonen. "Daar werken we momenteel aan, we zoeken naar een gepaste job voor hem", verduidelijkt Yves. Voor de rest zijn de dagen van Dominique goed gevuld. "Ik hou van festivals, muziek beluisteren – vooral folk – mensen uitnodigen, wandelen en reizen", somt hij op. "Deze studio is een van de twee op de gelijkvloers en aangepast aan een rolwagen. Er waren enkele vaste elementen aanwezig, zoals de kookhoek en een bureau, maar verder mocht ik de ruimte invullen zoals ik wilde. Een tafel heb ik niet, met een rolwagen staat die toch in de weg, maar als er bezoek komt gaan we naar de

Dominique Vierstraete woont, als eerste huurder van een studio, zelfstandig op het domein van Sint Jan de Deo. (Foto Coghe)

bezoekersruimte." "Opstaan en gaan slapen doe ik met hulp van een zelfstandige thuisverpleegkundige. Tijdens de dag ga ik soms op bezoek in leefgroep Huis 7, om te babbelen of gezelschapsspelletjes te spelen. Mijn schoonzus komt ook dagelijks langs om me te helpen en te ondersteunen bij alledaagse zaken. Zaken die ik zelfstandig niet kan, en waarbij ik van haar hulp nodig heb. Ook is er een zeer nauwe samenwerking tussen mijn broer en schoonzus en de voorziening. Het feit dat mijn familie zo dicht woont, zorgt ervoor dat ze snel kunnen helpen als er iets is. Dat is voor mij een hele geruststelling. Maar ik hoop wel dat er binnenkort nog nieuwe bewoners komen voor de studio's", doet Dominique meteen een warme oproep.

INCLUSIEF

"Dominique vindt aansluiting bij de bewoners van die leefgroep, die communicatief vaardig zijn", verduidelijkt de directeur. "Het is ook niet de bedoeling dat we de huurders – we noemen hen bewust zo – afsluiten van onze bewoners. We respecteren hun privacy, maar de deuren van de gangen blijven openstaan en bewoners en medewerkers passeren hier dagelijks langs de studio's." Tot nu toe is er slechts één studio bewoond. Is er dan toch niet zo'n grote vraag? "We hebben tot nog toe nog niet veel ruchtbaarheid gegeven aan de studio's", legt de directeur uit. "De overige studio's zijn ook pas sinds vorige week opgeleverd. Daarnaast moeten er ook voldoende medewerkers aan-

wezig zijn. Vijf dagen op zeven geven we namelijk minimale ondersteuning via een personeelslid die langskomt voor een korte babbel of met de vraag 'Alles goed?' Daarvoor hebben we parttime iemand vrijgemaakt. Helemaal géén ondersteuning kan ook niet de bedoeling zijn, dan kan een huurder net zo goed niet-begeleid gaan wonen."

BOTERHAMMETJES

"Toch moeten de huurders van de studio's de competentie hebben om zelfstandig te wonen. Dat vraagt voorbereiding en moet aan-

geleerd worden. Ik denk dan aan medicatie innemen of 's morgens hun eigen boterham smeren." Daar kan Dominique over meepraten. "Mijn boterhammen smeren had ik tot nu toe nog nooit zelf gedaan, dat deden ze in de instelling voor mij. Nog een geluk dat mijn schoonzus Evelien ook de was voor mij doet", lacht Dominique.

Meer info over studiowonen bij Griet Planckaert, 051 56 63 07, griet.planckaert@fracarita.org of www.sintjandedeo.be.

Bewoners voorzieningen zoeken opdrachten

KORTEMARK Recent nam de gemeente het stationsgebouw van Kortemark voor 25 jaar in concessie voor één symbolische euro per maand. Bedoeling is om van het gebouw en omgeving opnieuw een levendige plaats te maken, en na herinrichting ook de wachtzaal en de toiletten opnieuw open te stellen. De gemeente praatte daarvoor met Tordale, Sint Jan de Deo en Dominiek Savio. Die zouden het stationsgebouw nuttig kunnen gebruiken. "Door er bijvoorbeeld een pakjesdienst in onder te brengen die mensen voor of na hun werk kunnen ophalen", legt directeur Wim Crommelinck uit. "Sommige van de bewoners zouden ook kunnen fungeren als aanspreekpunt. En als de stationsomgeving een mobiliteitshub wordt, zouden gebruikers er hun fiets kunnen laten herstellen." De voorzieningen hebben de herinrichting van de wachtzaal niet afgewacht, en zijn met enkele bewoners ondertussen al aan het werk. "Enkele weken geleden kregen we via de gemeente al een eerste opdracht en mochten we ruim 700 omslagen voor een vereniging vullen. We zaten daarvoor in de trouwzaal, een aparte ervaring voor onze bewoners. Verrijkend was ook dat een verantwoordelijke van de vereniging meehielp: een prachtig voorbeeld van inclusie. We zijn ervan overtuigd dat het niet bij die ene opdracht blijft en dat de verenigingen, diensten en scholen ons weten te vinden voor kleine opdrachten." (LTK)

Sterbehilfe auf Katholisch

Die belgischen Brüder der Nächstenliebe wollen in ihren Kliniken Sterbehilfe für psychisch kranke Patienten anbieten. Der Vatikan will das untersagen. Wer darf über das Ende eines Lebens entscheiden? VON FRANZISKA BROICH

Soll in Krankenhäusern sterben dürfen, wer es will? Die Frage nach dem selbst gewählten, durch Medikamente herbeigeführten Tod, entzweit Christen und Nichtchristen, Progressive und Konservative. In Belgien, einem Land mit liberalen Sterbehilfegesetzen, entzweit sie jetzt auch die Katholiken. Denn die »Brüder der Nächstenliebe« wollen in ihren Krankenhäusern aktive Sterbehilfe zulassen. Der in Rom ansässige Ordensobere will das nicht, ebenso wenig wie Papst Franziskus. Doch die belgischen katholischen Kliniken machen ihr eigenes Ding.

Raf De Rycke, 70 Jahre alt, ist Vorstandsvorsitzender des Vereins der Brüder der Nächstenliebe, die 15 psychiatrische Kliniken in Belgien betreibt. Er will aktive Sterbehilfe für psychisch Kranke im nicht terminalen Stadium in Zukunft in den Zentren zulassen. Er arbeitet für den Orden, ist aber selbst kein Geistlicher. Was für De Rycke eine Antwort auf die liberalen Entwicklungen der vergangenen Jahre in Belgien ist, ist für René Stockman unverständlich. Er schäme sich für die Sterbehilfe-Entscheidung und hoffe, dass sie revidiert werde, schreibt Stockman, der römische Generalobere der Brüder der Nächstenliebe. Der Orden, der in Belgien unter dem Namen »Broeders van Liefde« bekannt ist, hat 603 Mitglieder und ist in 31 Ländern aktiv.

De Rycke und Stockman kennen sich seit 30 Jahren. Einst war De Rycke Stockmans Lehrer in einer kleinen Gemeinde im Norden Belgiens. Die beiden Katholiken arbeiteten jahrelang im Orden zusammen. Nun streiten sie über eine Frage, die Christen spaltet: Ist aktive Sterbehilfe mit der katholischen Lehre vereinbar?

Seit Jahren schreitet die Säkularisierung in Belgien mit großen Schritten voran. Der Raum zwischen der katholischen Lehre und der belgischen Wirklichkeit wächst stetig. Im Jahr 2002 erlaubten die Belgier die aktive Sterbehilfe. Seitdem nehmen immer mehr Menschen diese Möglichkeit in Anspruch. 2022 Menschen wählten im Jahr 2015 den Tod durch die Spritze, die meisten hatten Krebs. Darunter waren 63 Patienten, die an mentalen Krankheiten wie Depression oder Alzheimer litten.

Das Spezialgebiet des 1807 in Gent gegründeten Ordens Brüder der Nächstenliebe ist die Pflege von Menschen mit einer psychischen Krankheit. In Belgien betreuen sie 5500 Patienten. Jedes dritte Krankenhausbett auf dem Feld der psychischen Erkrankungen in Flandern steht in einer Klinik des Ordens. Die Entwicklungen im Bereich der aktiven Sterbehilfe machen vor den Türen der Zentren nicht halt. Immer mehr Patienten fragen danach. Entscheiden sie sich für diesen Weg, werden sie derzeit an andere Einrichtungen überwiesen. Mitarbeiter und Patienten forderten vor etwa zwei Jahren eine Neupositionierung des Ordens. Aus diesem Grund arbeitete De Rycke mit ihnen ein Positionspapier zum Umgang mit aktiver Sterbehilfe in den psychiatrischen Kliniken aus. Das Ergebnis: Aktive Sterbehilfe für psychisch Kranke im

nicht terminalen Stadium soll nicht mehr grundsätzlich ausgeschlossen werden. Ein Paukenschlag für die katholische Kirche.

Im Positionspapier schlägt die Organisation eine zweigleisige Pflege vor, in der sowohl die Lebensperspektive als auch die Möglichkeit der aktiven Sterbehilfe in Betracht gezogen werde. Wichtig ist den Verfassern, dass das Ergebnis der Behandlung zu Beginn nicht feststeht und dass Sorgfaltskriterien beachtet werden. Im Mittelpunkt der Pflege stehe immer der Mensch, heißt es.

»Ich bin kein Fan oder Förderer von aktiver Sterbehilfe«, sagt Raf De Rycke. Es habe jedoch eine Entwicklung bei dieser ethischen Frage gegeben, und darauf müsse die Organisation in Belgien eine Antwort geben. »Man möchte mit diesem Text nicht auf der Welle mitschwimmen, dass aktive Sterbehilfe in Belgien leicht zu haben ist«, betont der Vorstandsvorsitzende. Im Gegenteil, man wolle einen »Damm« errichten, um die Hürden für aktive Sterbehilfe zu erhöhen. Das heißt: Aktive Sterbehilfe soll die Ausnahme sein – aber möglich. Doch das Wort möglich allein löst bei anderen Katholiken schon Schmerzen aus. Der Ordensobere Stockman ist erbost. Er fordert, dass sich die Brüder klar zur katholischen Lehre bekennen und das menschliche Leben vom »Moment der Empfängnis bis zum natürlichen Ende« schützen. Das ist katholisch-traditionelle Linie, ein Abweichen davon im Prinzip nicht möglich.

René Stockmans Zuhause ist seit 17 Jahren Rom. Gespräche mit hohen Geistlichen gehören für ihn zum Alltag. Auch Papst Franziskus hat er bereits mehrmals getroffen. Auf E-Mails antwortet er prompt. Stockman pflegt den Kontakt zu Ordensmitgliedern in aller Welt. Erst vor wenigen Tagen ist er von einer Dienstreise in die Demokratische Republik Kongo zurückgekehrt. Dort hatte er eine neue psychiatrische Klinik eröffnet.

Unter Theologen gilt Stockman als konservativ. Seine Position zu dem Thema Sterbehilfe legte er mehrmals ausführlich dar – zuletzt in einem vierreihigen Kommentar im September. »Also tatsächlich erhält die Selbstbestimmung als Wert momentan eine höhere Wertschätzung als die Unantastbarkeit einer Person«, sagt Stockman. »Absoluter Respekt für das Leben ist meiner Meinung nach ein allgemeingültiger Wert und kann nicht einfach als kulturspezifische Angelegenheit beiseitegeschoben werden«, findet der Ordensobere.

Zudem geht der Stockman auf das Kriterium der Perspektivlosigkeit ein, das erfüllt sein muss, damit ein Patient in Belgien aktive Sterbehilfe erhalten kann. »Ist Hoffnungslosigkeit nicht immer mit einer psychischen Krankheit verbunden?«, schreibt er und fordert mehr Investitionen in neue Therapien, Pflegemodelle, Medikamente und die Entwicklung der Palliativpflege für psychisch Kranke. »Kann aktive Sterbehilfe als ultimative Therapie angesehen werden, wenn alle anderen Behandlungen nicht erfolgreich waren?«, fragt Stockman kritisch.

Der Vatikan und die Generalverwaltung der Brüder der Nächstenliebe würden das Thema ernst nehmen, schreibt der Ordensobere: »Es

ist Roms und unsere Verantwortung, sicherzustellen, dass die Bezeichnung »katholisch« nicht erodiert oder missbraucht wird.« Auch will René Stockman gewährleisten, »dass das Charisma der Nächstenliebe weiterhin auf wirklicher Barmherzigkeit basiert und sich nicht in eine Karikatur verwandelt«.

Für Raf De Rycke sind Nächstenliebe und aktive Sterbehilfe kein Widerspruch. »Christentum ist die Grundlage für alles, was hier innerhalb der Kongregation und der Organisation passiert«, sagt er. Der 70-Jährige kümmert sich täglich um die Anliegen der Ärzte und Patienten in den belgischen Kliniken. Seit einem halben Jahrhundert arbeitet er für den Orden in Gent. Stockman habe über die Jahre in Rom vielleicht den Kontakt zur konkreten Situation in Belgien ein bisschen verloren, sagt er zögerlich. Trotzdem hat er Respekt für den anderen Standpunkt.

De Rycke fordert von Stockman, dass er sich mit dem Positionspapier und den Sorgfaltskriterien, die darin aufgestellt werden, auseinandersetzt. Das Papier kritisiere die gesetzlich vorgeschriebenen Regeln bei aktiver Sterbehilfe für psychisch Kranke als unzureichend und schlage deshalb strengere Regeln vor. Eine davon sei, dass von der Entscheidung für die aktive Sterbehilfe bei einem Patienten mit psychischen Leiden bis zum Tod nicht ein, sondern sechs Monate vergehen müssen. Darüber hinaus soll vor dem Tod und nicht danach geprüft werden, ob der Patient sich in einer medizinisch aussichtslosen Lage befinde und unerträglich leide.

Diese Regeln hätten der Mutter von Tom Mortier das Leben retten können. Der Belgier Mortier erfuhr erst nach dem Tod seiner 64-jährigen Mutter Godelieva De Troyer, dass sie aktive Sterbehilfe in Anspruch genommen hatte. De Troyer litt immer wieder an Depressionen. »Mal war es schlimmer, mal besser«, erzählt Mortier. Nachdem ihr damaliger Freund sie verlassen hatte, ging es ihr schlecht. Auch den Kontakt zu ihren Kindern brach sie ab. Ihrem Sohn hinterließ sie nur einen Brief mit der Telefonnummer der Freundin, die ihren Haustürschlüssel hatte. Mortier war aufgewühlt, konnte nicht glauben, was passiert war. Auch vier Jahre später ist er noch in Rage, wenn er davon erzählt. Denn er ist überzeugt: Seine Mutter war nicht in einer aussichtslosen Situation. Ihre Depressionen seien immer phasenweise gekommen. Mortier ist mit dem Fall vor Gericht gezogen. Er kritisiert, dass die Fälle erst nach dem Tod überprüft werden. Besonders für Menschen mit psychischen Erkrankungen fordert er strengere Regeln bei der aktiven Sterbehilfe. Wenn nötig, will er bis vor den Europäischen Gerichtshof für Menschenrechte in Straßburg ziehen.

Sowohl René Stockman als auch Raf De Rycke setzen auf Dialog. Sie wollen zusammenfinden im Konflikt, der unlösbar scheint. Für beide ist die Angelegenheit emotional, weil sie sich so verbunden fühlen mit dem Orden – und vielleicht auch mit der jeweils anderen Person. Sie teilen ein Heimatland, einen Glauben,

eine Sache, für die sie arbeiten: die Pflege von psychisch Kranken. Und doch haben sie zwei gegensätzliche Positionen entwickelt zu einer Frage, bei der die Realität komplexer ist als die abstrakte Überlegung. Eine Positionierung des Vatikans könnte auch Konsequenzen für andere katholische Einrichtungen in Belgien haben – etwa für das Krankenhaus der Katholischen Universität Löwen. Bei einer Konferenz wurde vor Kurzem publik, dass auch dort aktive Sterbehilfe praktiziert wird.

Im Moment wartet Raf De Rycke auf eine Einladung aus Rom, um seinen Standpunkt zu erklären. Sie wird kommen. Stockman unterrichtete jüngst den Vatikan über den Stand der Dinge. Das Ergebnis: Der Verein der Brüder der Nächstenliebe soll nach Rom kommen und seine Position erläutern. Danach soll es eine finale Entscheidung geben. »Damit erhält die Organisation der Brüder der Nächstenliebe in Belgien eine endgültige Chance, mit der Lehre der katholischen Kirche in Einklang zu kommen«, teilte die Generalverwaltung der Brüder der Nächstenliebe nach dem Treffen mit. Der Vatikan kündigte zugleich an, von seinem Standpunkt, das Leben unter allen Bedingungen absolut zu respektieren, nicht abzurücken. Nur er stehe in Einklang mit der katholischen Lehre.

De Rycke weiß, dass Christen aus anderen Ländern sich mit der belgischen Position zur aktiven Sterbehilfe schwertun. »Es gibt immer wieder Priester aus afrikanischen Ländern, die hierherkommen und schockiert sind«, sagt er. Dann versuche er, behutsam den belgischen Kontext zu erklären. Er verlange nicht, dass der Vatikan sich den Standpunkt des Vereins zu eigen mache, aber er fordert, dass er bestehen bleiben kann. »Diese ethische Sichtweise muss legitim möglich sein innerhalb einer katholischen christlichen Einstellung«, sagt er klar und überlegt.

Sollten De Rycke und Stockman sich nicht einigen, hat der Generalobere bereits damit gedroht, die Kongregation von der Organisation zu trennen. Rechtlich ist das kompliziert, da sie eng miteinander verwoben sind. Die Kliniken würden dann ihre katholische Identität verlieren. »Wenn wir das Etikett »Broeders van Liefde« verlören, würde das die Organisation treffen«, sagt De Rycke. Auch persönlich ist er ein bisschen verletzt, obwohl er versucht, professionell damit umzugehen. Stockman hingegen schämt sich für seine Kollegen. Doch er hoffe, dass sich dieses Gefühl noch in Stolz wandle. »Das wünsche ich mir von ganzem Herzen für unsere Organisation.«

Das Lebensende hat Raf De Rycke in den vergangenen Wochen besonders beschäftigt. Er musste von einem seiner drei Kinder Abschied nehmen, erzählt er mit leiser Stimme, die doch sonst so stark und selbstsicher klingt. Stolz zeigt er das Familienwappen an seiner Bürowand, das ein Künstler für ihn entworfen hat. Die drei goldenen Herzen stehen für seine Kinder.

Franziska Broich ist Korrespondentin der Katholischen Nachrichten-Agentur (KNA) in Brüssel

Duitse patiëntenvereniging boos op Belgische broeders

De Duitse stichting voor patiëntenbescherming heeft de positie van de Belgische organisatie van de Broeders van Liefde rond euthanasie bekritiseerd. “Gij zult niet doden. De Belgische congregatie van de broeders van liefde heeft dat gebod verloren”, aldus voorzitter Eugen Brysch in een interview met *KNA*.

De organisatie is de rechtspersoon van de Belgische Broeders van Liefde en beheert een koepel van vijftien psychiatrische klinieken in België. De Raad van Bestuur, die naast een groep leken uit drie broeders bestaat, is in conflict geraakt met het generaal bestuur in Rome. De Raad nam een nieuwe visietekst aan waarin euthanasie bij psychisch zieke, niet terminale patiënten niet langer wordt uitgesloten binnen de muren van haar instellingen.

‘Niet meezwemmen’

Koepelvoorzitter Raf De Rycke zegt in het Duitse blad *Christ und Welt* juist de drempels voor actieve euthanasie te willen verhogen. Men wil met de visietekst “niet op de golf meezwemmen dat actieve stervenshulp in België gemakkelijk verkrijgbaar is”. Actieve euthanasie moet de uitzondering blijven, maar mogelijk zijn.

Zelfoverschatting

Volgens Brysch veranderen strengere regels niets aan het feit dat de organisatie met haar visietekst principieel instemt met actieve euthanasie. De ervaring laat zien dat hogere ‘drempels’ of een beperking tot enkele uitzonderingsgevallen de stijging van het aantal euthanasiegevallen niet kan verhinderen. “Het is niet mogelijk lijden in voorgeschreven categorieën te persen”, aldus Brysch. Daar lopen niet alleen politici en juristen op stuk. Volgens Brysche “overschatten” de bestuursleden zichzelf “als ze denken dat theologen dat wel gaat lukken”.

Verwoed debat

Sinds de visietekst begin dit jaar gepubliceerd werd, is er een verwoed debat uitgebroken met het internationaal bestuur in Rome onder leiding van landgenoot René Stockman. De Belgische organisatie stelde op 11 september achter het omstreden document te blijven staan.

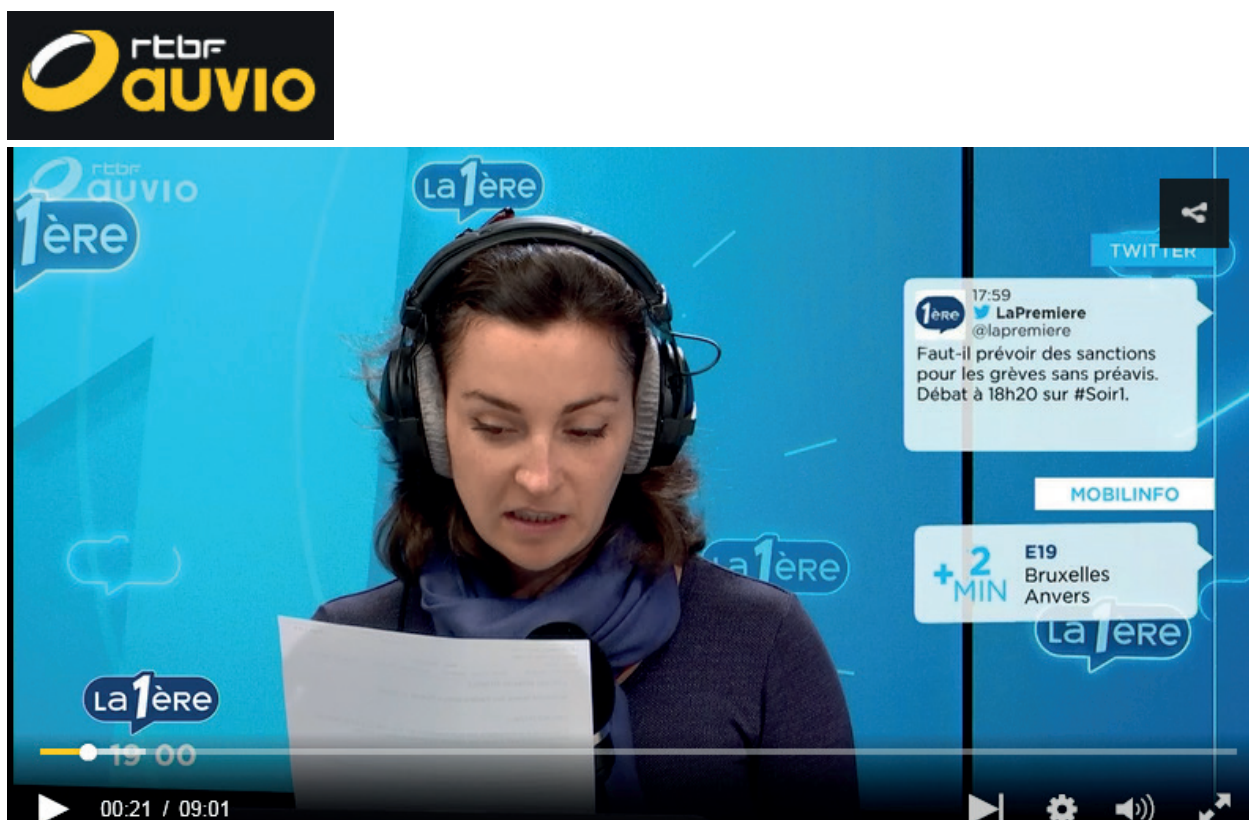
‘Ultieme kans’

Het generalaat van de Broeders van Liefde liet vrijdag in een verklaring weten dat de Belgische organisatie nog een “ultieme kans” krijgt om de omstreden visietekst te herzien. Stockman bracht die dag de “bevoegde instanties” binnen het Vaticaan op de hoogte van de stand van zaken in de kwestie.

Gesprek

Het Vaticaan zal volgens de verklaring de organisatie uitnodigen “om hun genomen visie toe te lichten, waarna men tot een definitief besluit zal komen”.

Daarmee krijgt de organisatie “een ultieme kans (...) om zich alsnog in lijn te stellen met de leer van de Katholieke Kerk”. Daarbij zal, voegt het generalaat toe, het Vaticaan “niets” afdoen aan het aanvankelijke verzoek “om in lijn met de katholieke leer het leven in alle omstandigheden absoluut te eerbiedigen”. (KN/KNA)

Een ziekenhuisschool in C.N.P. Saint-Martin in Dave
Une école à l'hôpital C.N.P. Saint-Martin à Dave
Beluisteren via: https://www.rtbf.be/auvio/detail_le-journal-de-19h?id=2262260

ZELZATE

Schermutseling aan schooluitgang

Woensdag op de middag was er een handgemeen tussen enkele studenten van Sint-Laurens en een kraanmachinist. In de Patronagestraat zijn wegenwerken aan de gang waardoor enkel plaatselijk verkeer mogelijk is. Op het einde van de schooldag probeerden enkele jongeren met hun bromfietsen, al dan niet aan de hand, tussen de werknemers te manoeuvreren. Volgens enkele getuigen was de machinist zo over zijn toeren dat hij zijn schop tegen een van de bromfietsen plaatste. Daarop gingen de eigenaar en zijn broer in de clinch met de machinist. De politie kwam ter plaatste om de gemoe-deren te bedaren. (kvw)

DE WIJK

Het stadsbestuur is bezig aan een Tour de Gand. Elke wijk krijgt zijn eigen Wijkbeurs. De Gentenaar meet elke keer de temperatuur in de wijk die aan zet is.

Pijnpunten

- Te snel rijden op de Ferrerlaan en Van Ryhovelaan en in de Maisstraat
- Grote parkeerdruk
- Weinig toegankelijk groen
- Sluikstorten

Realisaties

- Vernieuwde UCO-site met vier bedrijven en OCMW-opleidingscentrum
- Nieuwe brandweerkazerne
- Tribeca-appartementencomplex
- Nieuwbouw wijkgezondheidscentrum (januari 2018)

Nog te realiseren

- Uitbreiding van Bloemekenspark
- Herinrichting groenzone Hyacintstraat
- Sociale - en assistentiewoningen Jan Yoensstraat
- Buurtparking, fietsstraat en autostraat op UCO-site

De wijk heeft wel groen, zoals hier tussen de Mais- en de Jan Yoensstraat, maar het is weinig toegankelijk. Daar moet onder meer de uitbreiding van het Bloemekenspark aan tegemoetkomen.

■ Seyma Köksal: "Ik vind de sfeer hier gemoeidelijker en toffer dan op de Brugse Poort."

■ "De tijd dat de bende van het Van Beverenplein al vechtend over de straat rolde, is al lang voorbij." Nu rollen er wel nog achtergelaten vuilniszakken over het plein.

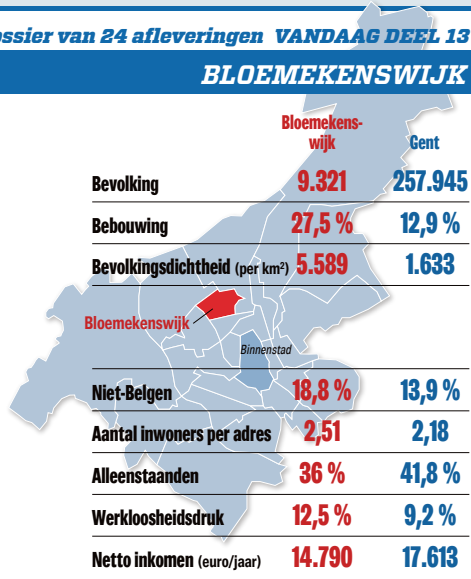
hier – doet de buurt heropleven. "Hier groeien veel initiatieven vanuit de bewoners", beaamt Lucas de Cocker, zelf de drijvende kracht achter een zomerbar en straatkuisacties. Dat vindt ook de wijkregisseur. "Maar het valt misschien niet zo veel op als in andere wijken. In de Bloemekenswijk wordt weinig trammelaan gemaakt bij de Stad. Men steekt de handen zelf uit de mouwen, samen. Het zijn doeners, geen schreeuwers."

Te snel rijden

Decennialang ging de Bloemekenswijk gebukt onder de slechte reputatie van het Van Beverenplein. "Maar de tijd dat de bende van het Van Beverenplein al vechtend over de straat rolde, is lang voorbij", zegt Claeys. "Toch weet iedereen dat drugs worden gedeald aan het recyclagepark van Ivago", aldus De Cocker. "En na valavond durven vrouwen niet meer over de fietsbrug over de Nieuwevaart te rijden, omdat daar jongeren rondhangen." Een prangender probleem is het verkeer. Iedereen die we spreken, is het erover eens dat veel te snel wordt gereden in de twee lanen van de Bloemekenswijk. "Ook in het begin van de Ferrerlaan, waar een schoolje ligt en de toegelaten snelheid maar 30 km/uur is", weet De Cocker. Er is zelfs sprake van avondlijke straatraces.

Goeiendag zeggen

Al bij al vindt Lucas De Cocker het leven in de Bloemekenswijk een aangename mengeling van het stedelijke en het dorpse. "Er is weinig hoogbouw. De mensen kennen elkaar."

PATRICK CLAEYS
KRUIDENIER

"Veel jonge gezinnen zoeken hier een tuintje, maar na twee, drie jaar trekken ze weer weg"

Dat vindt ook de Turkse mama Seyma Köksal een troef. "Ik vind de sfeer hier gemoeidelijker en toffer dan op de Brugse Poort, waar ik ook heb gewoond. Hier zeggen burengoeiendag tegen elkaar en van-

gen ze elkaars kinderen op." Hoewel net niet de helft van de bewoners van buitenlandse herkomst is, lijken al die nationaliteiten in de Bloemekenswijk zonder veel problemen samen te leven. Tal van handelszaken worden uitgebaut door inwoners van Turkse origine maar er is nog een mix met autochtone winkels, in tegenstelling tot pakweg de Wondelgemstraat. Toch hebben sommige wijkbewoners nog een duwtje nodig om deel te nemen aan het buurtleven. "Daarom heb ik nu een vereniging opgericht voor migrantenvrouwen en -meisjes", zegt Seyma. "Als opstapje naar het buurtcentrum, dat hier echt goed werk levert."

► **Wijkbeurs zaterdag (14-17 uur) in het Balenmagazijn op de UCO-site, Maisstraat.**
► **Volgende wijkbeurs op 21 oktober in Drongen**

Jong bloed doet buurtleven in verpauperde Bloemekenswijk opleven: "Hier kennen de mensen elkaar"

Het is wachten op meer bloemekens ...

GENT

Arm, dichtbevolkt, jong en divers. Net als de Brugse Poort en de Muide scoort de Bloemekenswijk hoog op deze vier criteria. "Maar hier is de sfeer gemoeidelijker en wordt minder aan de bel getrokken. Wij zijn meer doeners dan schreeuwers."

GEERT NEYT
FOTO'S FREDERIEK VANDE VELDE

Voor een wijk vol straten met bloemennamen valt het op hoezeer beton en steen hier de toon aangeven. Er is wel veel

groen in de wijk maar de bewoners hebben er niet zo veel aan. De tuin van het psychiatrisch centrum (Guislain) is mooi en vredig, maar niemand haalt het in zijn hoofd hier een picknickdeken uit te spreiden. De Westerbegraafplaats wordt gepromoot als park voor zachte recreatie, maar ravotten tussen de graven? Hmm, toch maar niet. En wie kent behalve het Jan Yoensplein nog een leuk speeltuintje in de buurt? Maar er is hoop op beterschap. "Het Bloemekenspark wordt stevig uitgebreid en begin volgend jaar komt er een

buurtpark met speeltuigen in de Hyacintstraat", zegt wijkregisseur Karolien Lecoutere. De vernieuwde site op het vroegere UCO-terrein in de Maisstraat moet een nog grotere boost geven aan de wat vergeten wijk. "Dit wordt binnenkort hét centrum in Gent voor sociale economie", aldus Lecoutere. "Vier bedrijven voor kwetsbare werknemers vestigen zich naast het opleidingscentrum van het OCMW in de oude gebouwen van de textielfabriek. Samen zijn die goed voor 800 werkplaatsen." Voeg daar de gloednieuwe

brandweerkazerne bij, de nieuwbouw van Wijkgezondheidscentrum De Kaai, het (afgewerkte) Tribeca-appartementencomplex op de hoek van de Nieuwevaart en de Van Ryhovelaan en de (nog te bouwen) sociale woningen en assistentiewoningen op de plek van de afgebroken blokken, en de omvorming van het terrein achter de Maisstraat is totaal.

Mix van stad en dorp

Patrick Claeys van kruidenierswinkel De Ster is geboren en getogen op het Van Be-

renplein en kent hier God en klein Pierke. "Wat vroeger een arbeiderswijk was, heb ik met de jaren zien verpauperen", vertelt hij. "Rookwaren en alcohol zijn niet toevallig mijn best verkopende producten. Maar de wijk trekt ook veel jonge gezinnen aan die op zoek zijn naar een betaalbare woning – je vindt hier immers nog huizen met een tuintje, op de grens met Wondelgem – maar na twee, drie jaar trekken ze vaak weer weg." Die gestage instroom van nieuw en jong bloed – ook comedian Wouter Deprez woont

Het Bloemekenswijkgevoel van

Lucas De Cocker

Ik heb het gevoel dat het hier langer dan elders duurt voor iets verandert. Wat de Bloemekenswijk nodig heeft, is een lokale politicus die hier komt wonen. Het laatste gemeenteraadslid dat hier woonde, was Mehmet Karanfil (Open VLD) maar die is verhuisd. Daarvoor hadden we nog Johan Van Den Hende (SP.A).

Neem nu de heraanleg van het Van Beverenplein. Daar was acht jaar geleden al sprake van. De stinkende pissijn is vervangen door een nieuwe, en daar blijft het bij. Twee jaar geleden keurde de gemeenteraad een besluit goed waardoor camera's mogen worden geplaatst in de straat tegen zwerfvuil, maar die zijn er nog altijd niet. Vandaar dat we het heft in handen hebben genomen en om de drie maanden zelf de omgeving rond de Maisstraat opkuisen. Nog zoiets: de UCO-site is zo goed als klaar

maar de ontsluiting voor de auto's – acht jaar geleden aangekondigd – laat nog altijd op zich wachten. Wat de verkeersdruk nog opdrijft. Het gerestaureerde Balenmagazijn op de site zou kunnen worden gehuurd door lokale sociale verenigingen. Helaas werd de verhuur van de feestzaal in handen gegeven van een bedrijf

"Hier woont geen enkele Gentse politicus meer, en dat merk je"

zonder garantie op een sociaal tarief. Daardoor is de huurprijs verzevoudigd. De Stad probeert die tactische fout nu recht te zetten, maar ook dat blijft duren. Dat dit geen rijke wijk is, merk je aan de opkomst voor de gratis 'Brood en Babbel'-brunches in het buurthuis. Die zitten altijd stampvol. Dan maakt het niet meer uit of je allochtoon of autochtoon bent. Ook de voedselbedelingen trekken veel volk. Overdreven snelheid en straatraces zijn ook een doorn in het oog, zeker als je weet dat de Bloemekenswijk een van de 'jongste' wijken van de stad is.

EDP

Minister rinkelt de bel in Viso Cor Mariae

NEDERBRAKEL

De bel rinkelde gistermorgen wat langer dan normaal voor de leerlingen van Viso Cor Mariae. Minister van Ontwikkelingssamenwerking Alexander De Croo (Open VLD) kwam voor het project 'Saved by the Bell' van Studio Globo mee de bel rinkelen. Aan de minister vroegen de leerlingen onder meer om erover te waken dat België zijn belofte houdt om in ontwikkelingssamenwerking te investeren. (edp)

HET BELANG VAN LUMMEN

Gemeentelijk zwembad gaat onder sloophamer

Na renovatie opent zwembad opnieuw op 1 juli 2018

De grote renovatiewerken aan het zwembad zijn gestart. Het 25-meterbad dat in 1972 werd geopend, was tot op de draad versleten. Alles wordt gesloopt, behalve de buitenmuren en het dak. De kostprijs van het nieuwe zwembad bedraagt 2,28 miljoen euro, zonder studiekosten. Op 1 juli 2018 kan er opnieuw gezwommen worden.

In het midden van het zwembad waar wekelijks vele sportievelingen baantjes trokken, manoeuvreert nu een rupskraan. De betonnen kuip ligt bezaaid met brokstukken, kapotte tegels en verwrongen betonijzers. De bouwfirma Gebroeders Caelen uit Houthalen-Helchteren kreeg de opdracht om het zwembad te slopen. De kleedkamers, toiletten en douches werden eerst manueel met breekhamers gesloopt. “Voor ons is de sloop van een openbaar zwembad wel een speciale opdracht. Het is de eerste keer dat we zo’n klus mogen klaren”, aldus werfleider Maarten Mocnik van de firma Caelen. Het oude zwembad moest helemaal worden gerenoveerd. “Niet alleen de technische installatie, maar het hele complex was tot op de draad versleten”, weet Jeroen Belmans, diensthoofd sport. “Binnen een jaar zal het zwembad een stuk moderner zijn en

Voor de afbraakwerken staat nu een grote rupskraan in het midden van het zwembad. FOTO KLU

veel meer comfort bieden. De volledige betonnen kuip, de elektriciteit, de hele technische installatie, zelfs alle buitenramen worden vervangen. In het hele gebouw komt energievriendelijke verlichting. Van het Vlaams Sportinfrastructuurfonds krijgen we een subsidie van 566.000 euro.” Een jaar lang zal het Lummense zwembad

gesloten zijn. De sportdienst werkte en alternatief uit voor de scholen die wekelijks komen zwemmen. De Blinker van Sint-Ferdinand, 't Klinkertje en Domino Meldert gingen op het aanbod in en krijgen alternatieve sportlessen. De duikersclub en de zwemclub voor personen met een verstandelijke beperking Avali trekken een jaar

naar het zwembad van Beringen. De gemeentelijke Lummense zwemclub (LZC) die 400 leden telt, koos voor een sabbatjaar. “Voor het aquafietsen vonden we nog geen oplossing, wel voor hydrobic. Voor die sportievelingen start in september een lessenreeks seniorenturnen”, besluit Wim Vangeel, schepen van sport. (klu)